

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय २० || EEEEEEEEEEEEEE

॥ अथ श्रीसाईसच्चरीत ॥ अध्याय २० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
 श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः ॥ ॐ नमो जी गुरु मानससरा ।
 प्रसादवाक्य मुक्ताकरा । अनन्यभक्त मराळनिकरा । थारो चरणां कडेन तुज्याच ॥१॥ वहड
 मनाचो तूं दिता आसरो । घालून प्रसाद मुक्तचारो । दिवन सुसेग आलाशिरो । चुकयता खेपो
 जलमरणाच्यो ॥२॥ कितलो तो साई सिद्धाश्रम । दर्शनानूच न्हिवता संवसाराचे श्रम । लागींचो भवभ्रम । चुकयता
 अविश्रम सांगातान ॥३॥ साई मूळ परमेश्वर । भक्तकामा खातीर साकार । करून माया नटयेचो स्विकार । खेळलो
 खरोच नट कसो ॥४॥ अशा साईक ध्यानांत हाडुया । खीणभर शिरडी स्थानार वचुया । लक्ष दिवन पळोवया ।
 आरती थंयच्यो दनपारच्यो ॥५॥ दनपारच्या आरतीं उपरांत । येवन मशिदीच्या दारांत । महाराज भक्तांक वांटीत ।
 उदी कृपेचे नदरेन ॥६॥ भक्तूय प्रेमान बेगोबेग । साईचरणांक मारीत वेंग । नदरेन नियाळीत तांचें मूख । सुखावताले
 वर्षावान उदयेच्या ॥७॥ बाबाय भरूनभरून मुठींत । घालताले भक्तांच्या पोशांत । लायताले कपलाक उदयेचें बोट ।
 प्रेम उपाट भक्तां विशीं ॥८॥ “चल भाऊ चल जेवणाक । चल अण्णा चल, तूं खा रुचीक । चलात सगले चलात
 आपल्या स्थानाक” । सांगीत अशें ते दरेकल्याक ॥९॥ आतां जरी हें दिसपाक कुस्तार । तरीय तें घडटाले एका
 तेंपार । शिरडी थळांत त्या त्या वेळार । दृढ ध्यानबळान दिसतात ॥१०॥ आसूं, अशें करून ध्यान । आखाण्या
 कडल्यान मुखनिरक्षण । प्रेमान घालून लोटांगण । कथा आख्यान चलोवया ॥११॥ फाटल्या अध्यायाचे अखेरेक ।

EEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीत ॥ EEEEEEEEEEEEEE

॥ अध्याय २० ॥ सांगिल्लें आमी श्रोत्यांक । बाबांनी माध्यम करून वावराडेक । सांगलो श्रुतीचो अर्थ म्हणून ॥१२॥ ईशावास्य-
 भावार्थबोधिनी । मुरु केल्ली गणुदासांनी । दुबाव येनाच फुडे सद्गुरुचरणीं । ओंपली व्हरून शिरडींत ॥१३॥ साई
 तेन्ना उलयिल्ले जें वचन । तुज्या ह्या दुबावाचें निरसन । करतली काकांच्या घरांतली वावराडीण । वतलो तूं जेन्ना
 परत थंय ॥१४॥ तेंच सध्याचे कथेचें आख्यान । आतां मुखार चलोवया हांगाच्यान । श्रोत्यांनो आयकात दिवन
 ध्यान । जातलें आयकप असुदाय ॥१५॥ संस्कृत भास 'अनभिज्ञां खातीर । ईशावास्य ह्या उपनिषदाचो अर्थ ।
 ओवयांतल्यान पदा पदाचो अर्थ । करचो स्पश्ट एकठांय ॥१६॥ मनांत अशी आस बाळगून । ईशावास्य-भावार्थबोधन ।
 सोंपे सुगम भाशेंतल्यान । आरंभलें गणुदासांनी ॥१७॥ 'गुदार्थप्रचूर हें उपनिषद । भाशांतर जालें 'पदप्रपद । जाले
 बगर भितरलो रहस्यबोध । मेळना खोस मनाक ॥१८॥ चारूय वेदांचें जें सार । तेंच उपनिषदांचें भांडार । हरिगुरुकृपा
 नासत जाल्यार । भोव कुस्तार मेळपाक ॥१९॥ म्हणीत कोणूय हांव 'सज्जान । जमता तसो करून यत्न । करतलों
 उपनिषदांचें प्रतिपादन । आकलन योग्य तरेन ॥२०॥ तरी तें ना कल्पनेत पसून घडत । हें तर गुरुकृपे बगर संकश्ट ।
 'गुप्तप्रमेय येना हातांत । अडचणी मार्गात पावला पावलार ॥२१॥ तेंच जो लागता गुरुचरणांक । वचून ताचें संकश्ट
 लयाक । नदरे मुखारूच आपसूक । सुटावो जाता अर्थ गूढ ॥२२॥ आत्मज्ञानाचें हें शास्त्र । जलममरण इत्सा छेदपी
 शस्त्र । जे नम्र विरक्त मात्र । तेच सत्पात्र स्पश्टीकरण करपाक ॥२३॥ असल्यांचो धरल्यार सांगात । अर्थबोधन
 जाता खिणांत । बुद्दीची आडखळ वचून त्वरीत । जाता स्पश्ट अर्थ गूढ ॥२४॥ ईशावास्य सोंपे करतना ।

१. नकळो आशल्ल. २. भरपूर गूढ अथाच. ३. पदा पदाच. ४. गिन्याना. ५. सिद्ध करपाचा गजाल.

दासगणूंचीय अवस्था तशीच तेन्ना । मात साईंची कृपा जाली जेन्ना । अडचण तांची पयसावली ॥२५॥ संस्कृत
 भाशेचे अल्पज्ञान । तरीय आचार्य विद्यारण्य । वंदून श्रीसाईंचे चरण । ओवी लेखन आरंभलें ॥२६॥ गणुदासांची
 वाणी दुदाची धार । साईंचो प्रसाद तातूंत साकर । थंयचे म्होवाळपण अपरंपार । खीण एक आदरा श्रोत्यांनो ॥२७॥
 आसुं, हें बोधिनी-दिग्दर्शन । ताचें मर्म कळपाक मूळ ग्रंथ अवलोकन । करात हे म्हजे कथेचे आख्यान । आसा
 आनीक किंते ते आयकात ॥२८॥ भक्त करतना ग्रंथ वाचन । मेळटालें जेन्ना उतर कठीण । करताले म्हाराज
 समाधान । उलयनासतना कशे तें पळयात ॥२९॥ होच हे कथेचो हेत । श्रोत्यांक कळचो ताचो भावार्थ । इतलेंच
 म्हजें मनोगत । आयकात ध्यान दिवन तुमी ॥३०॥ ओवीरुपान विस्कटावणी केली । विद्वानांक ती मान्य जाली ।
 गणुदासांची इत्सा भागली । दुबाव उरलो तरीय एक ॥३१॥ मांडलो तो तज्जां मुखार । वाद चर्चा केली भरपूर । तरीय
 जालेना समाधान भितर । एकल्याच्याय मनाचें ॥३२॥ इतल्यान अचकीत शिरडीक । वच्चें पडलें गणुदासांक ।
 थंयच मागीर आपसूक । जालें निवारण त्या दुबावाचें ॥३३॥ घेवंक गेले साईंचें दर्शन । मस्तकार धरले श्रींचे चरण ।
 सप्रेम साश्टांग करून वंदन । सूखसंपन्न ते जाले तेन्ना ॥३४॥ संतांनी पळोवप कृपेचे नदरेन । संतांनी उलोवप गोड
 वचन । संतांचें तें सुहास्य 'वदन । कृतकल्याण तातूंत भक्तांचें ॥३५॥ संतांच्या फकत दर्शनान पसून । जाता सकल
 दोशांचें 'क्षालन । जांकां तांचें नित्य 'सन्निधान । कितले ते व्हड भाग्याचे ॥३६॥ 'किंते गणू, कशें येवप जालें ।
 आसा न्हय कुशल सगलें' । बाबांनी खबर घेत विचारलें । चित्र प्रसन्न सर्वदा ॥३७॥ गणुदासान दिलें उत्तर । तुमची

१. हासते मूख. २. धुवप. ३. सागात, वागड. ॥४६॥

EEEEEEEEEEEEEEEEEI॥ अध्याय २० ॥ EEEEEEEEEEEEEE

कृपा आसत जाल्यार । कित्याक हांचें भियेवर्चे तर । पूर्ण खुशाल आसां हांव ॥३८॥ तुमीय हें सगलें जाणटात ।
तरीय उपचार म्हूण विचारतात । हांवूय जाणटां हें मनांत । खबर कित्याक घेतात तुमी ॥३९॥ तुमीच करपाक
लायतात सुरवात । मागीर मुखार ती येतकूच रंगांत । मर्दीच अशी एक गुगली घालतात । अर्थबोध जायना तिचो
कोणाक ॥४०॥ अशे तरेन चलतालें तांचें भाशण । गणुदास पांय दामताले हातान । ईशावास्य-भावार्थबोधन ।
संबंदीत प्रस्न विचारलो ॥४१॥ ईशावास्य-भावार्थबोधिनी । बरोवपाक गेल्यार आडखळटा लेखणी । मन भरता
दुबावांनी । बाबा तुमीच सांगचो अर्थ तांचो ॥४२॥ अशे तरेन घडलो जो जो प्रकार । केलो बाबांच्या पांयांचेर
सादर । दुबाव जो निवारप कुस्तार । मांडलो मुखार बाबांच्या ॥४३॥ गणुदासान मागलें साईनाथा । ग्रंथपरिश्रम म्हजे
‘वृथा । ही ह्या ईशावास्याची कथा । तुमी सगलें जाणटात ॥४४॥ दुबाव जर पयस जालोना । ग्रंथाचो ह्या उलगडो
जायना । म्हाराजांनी उतर दिलें तेना । करूं नाका चिंता कसलीच ॥४५॥ ‘कितें रे आसा हातूत कठीण । वतकूच
आयिल्ले सुवातेर परतून । त्या काकांची वावराडीण । दुबाव करतली पयस तुमचो’’ ॥४६॥ काका ते भाऊसाहेब
दीक्षित । बाबांचे एक प्रेमळ भक्त । काया वाचा मनान सतत । व्यस्त गुरुचे सेवेंत ॥४७॥ नामनेचें मुंबय शार ।
थंयच्यान थोड्याशा अंतरार । पालें नांवाच्या गांवा भितर । रावतात हे हरिभाऊ ॥४८॥ खरें नांव तांचें हरी । आवयन
बापायन दवरिल्लें जरी । लोक म्हणटाले भाऊसाहेब तरी । बाबांचें मात तिसरेंच ॥४९॥ ^३महाजनींक व्हडले
काका । ^१निमोणकरांक म्हातारे काका । भाऊसाहेबांक लंगडे काका । म्हणटाले बंब्या काकाय ॥५०॥ आवय

१. व्यर्थ. २. काका महाजनी. ३. नानासाहेब निमोणकर.

EEEEEEEEEEEEEEEEE॥ श्रीसाईसच्चरीता॥ EEEEEEEEEEEEEE

बापूय दवरतात एक । राशीचें तें आसता आनीक । टोपणनांवानूय उलो मारतात । रीत ही तरातरांची ॥५१॥ म्हाराज
 दवरीत नांवां तरेकवार । तींच चलतालीं वेळावेलार । मागीर बिरुदावली तीच मुखार । लोक मोगान धरताले ॥५२॥
 केन्ना भिक्षू केन्ना काका । बाबा उलो मारीत तांकां । त्याच नांवान मागीर तांकां । वळखूंक लागाले लोक
 शिरडींत ॥५३॥ अजाप दिसलें गणूदासांक । अजाप सगल्यांच्या मनाक । कितें असो काकांचे वावराडेक ।
 कळटलो करपाक उलगडो ॥५४॥ वावराडीण ती वावराडीण । आसतलें कितलें तिचें शिक्षण । अशें कितें तरी
 तिच्यांत विलक्षण । दिसलें अजापीत हें सगलें ॥५५॥ खंय श्रुतीची अर्थव्युत्पत्ती । कितली ते वावराडेची मती ।
 बाबा करतात फकांडां तुमचीं । लोक अशें म्हणटाले ॥५६॥ बाबा निखटे विनोद करतात । अशेंच दिसलें पयलीं
 सगल्यांक । पूण बाबांच्या त्याय विनोदांत । सत्यताय दिसली गणूदासांक ॥५७॥ साईंचीं तीं उतरां आयकून । साईं
 उलयले सहजतायेन । अशेंच जालें सगल्यांचें मन । होलमलें सत्य दासगणूंक ॥५८॥ साईं उलयले सहजपणान । पूण
 त्या उतरांतलें खरेपण । प्रत्यक्ष दिसचें म्हणून । लागली उमळशीक सगल्यांक ॥५९॥ आसूं वा नासूं विनोदी उतर ।
 केन्नाच तें नासतलें कारणा बगर । बाबांच्या उतरांचें एकेक अक्षर । आसतालें खण अर्थाची ॥६०॥ बाबा जें जें
 उलयत । उतरां न्हय तीं, ब्रह्मलिखीत । अक्षर पसून नासतलें व्यर्थ । दाखयतलें कार्यार्थ वेळासूच ॥६१॥ ही दृढ
 भावना दासगणूंची । आसूं कशीय ती हेरांची । निश्ठा जंय जशी जाची । फळ ताका तशेंच ॥६२॥ जशी भावना तशें
 फळ । जसो विस्वास तशेंच बळ । अंतस्कर्ण जितलें प्रेमळ । बोधूय निर्मळ तितलोच ॥६३॥ ज्ञानियांचो शिरोमणी । फट
 नासली तांची वाणी । आपल्या भक्तांची पूर्ण करची मागणी । ब्रीद हें चरणीं बांदलें ॥६४॥ फट न्हय केन्नाच

पल्यात अनेक देखींनी ॥७८॥ “जाग्या वयल्यानूच म्हाका विचारात । बेठेच हांगाथंय कित्याक भोंवतात । इतलो
विस्वास बाळगात । इत्सा पूर्ण करतां तुमची ॥७९॥ आसां हांव भरिल्लों सगल्याक । म्हजे बगर ना सुवात
आनीक । धांवून येतां भक्तांच्या उल्याक । भक्ती खातीर कसोय केन्नाय” ॥८०॥ आसू, तें भुरंगे आठ वर्साचें ।
कमरेक एक पोरणे पिंजिल्ले । मात केसरी साड्येत बरें सोबताले । गायताले म्होंवाळ आवाजांत ॥८१॥ “कितलो
ते साड्येचो भरजर । कितली तिची देग सुंदर । कितलो आगळो तिचो पदर” । हातुंतूच ती मग्न गायतना ॥८२॥
खावपाक मेळना पोटभर । जुनेर ना न्हेसपाक बोटभर । तरीय कोणाचे तरी केसरी साड्येचेर । खुशालभरीत तें
दिसले ॥८३॥ पळोवन ताची गरिबीची स्थिती । आनी ताची रंगेल वृत्ती । दासगणूक काकुळट आयली । सांगले
किंते तरी ‘मोरेश्वरांक ॥८४॥ पल्यात हाचें आंग उकते । दियात न्हय ताका कापड एकाढ्रे । नोंद जातली ईश्वराकडे ।
जातलो पुण्य लाभूय तुमकां ॥८५॥ मुळांतूच मोरेश्वर कृपामुर्ती । वयल्यान दासगणूची विनंती । सोबीत साडी घेवन
विकती । खोसयेन दिली ते चलयेक ॥८६॥ सदांच खावपी जी उश्टें अन्न । तिका मेळचें ‘पंचपक्वान । तेन्ना तें
भुरंगे सुप्रसन्न । जाले साडी ती पळोवन ॥८७॥ दुसऱ्या दिसा न्हेसून साडी । उमेदीन लागले खेळपाक फुगडी । हेर
चलयांक ताणे घालीं फाटीं । खोसये भितर साड्येचे ॥८८॥ मुखार दुसऱ्या दिसा यादीन । दवरली साडी घडी
करून । आंगार आदले जुनेर न्हेसून । वावुरले तितलेच खोसयेन ॥८९॥ न्हेसलेना, दवरली सांबाळून । मात तिचें
आदले दैन्य । गणूदासाक तें दिसले विश्चिन्न । भावनेच्या भिन्नत्वाक लागून ॥९०॥ नवी साडी दवरली घरांत ।

१. रा. मारेश्वर विश्वनाथ प्रधान २. पांच परखना

पिंजिल्ले न्हेमून लागले वावराक । तरीय दिसनासले खिन्न पळोवपाक । परिणाम साडयेचो नासलोच ॥११॥
 असमर्थपणान पिंजिल्ले न्हेसप । तांक आसतनाय तशेंच करप । हाका नांव दैन्य संपन्नपणान मिरोवप । भावना
 गुणांनी सूखदुख्ख ॥१२॥ हेंच तें गणूदासांचे कुवाडे । अशे तरेन जेन्ना जाले सुटावे । ईशावास्याचे 'केणे मेळळे ।
 जालो अर्थबोध जाग्यास्वच ॥१३॥ ईश्वरानूच जंय व्यापला सगलो । ब्रह्मांडाचो हो पूर्ण पसारो । थंय ताचे बगर
 मेळना थारो । मानता कोण हो विचार ॥१४॥ 'तेंय पूर्ण हेंय पूर्ण । पुर्णातल्यानूच निर्माण जाले पूर्ण । पूर्णातल्यान
 काडटकूच पूर्ण । उरतले पुर्णच फाटल्यान ॥१५॥ चलयेची गरिबी ईश्वरी अंश । पिंजकी साडी होय ताचोच अंश ।
 दिवपी 'देय दान हेंय 'अशेष । एकूच ईश भरिल्लो ॥१६॥ "हांव म्हजें" हें पूर्ण सोडचे । अभिमान सोडून सदांच
 वागचे । त्यागपूर्वक भोग भोगचे । आस धरची न्हय कित्याचीच ॥१७॥ अशी बाबांची अचूक वाणी । अणभव
 घेतलो अनेकांनी । जीव आसामेरेन सोडिनासतना शिरडी । जनांत विजनांत प्रगटाले ॥१८॥ कोणाक मच्छिंदरगडार ।
 कोणाक गांव आसू वा शार । कोल्हापूर सोलापूर रामेश्वर । इत्शे प्रमाण प्रगटाले ॥१९॥ कोणाक आपल्या बाह्य
 रुपांत । कोणाक जागेपणी कोणाक सपनांत । तरातरांनी दिवन दृश्टांत । करीत इत्सापुर्ती भक्तांची ॥१००॥ अशे
 अणभव एक ना दोन । कितले म्हणून करू वर्णन । शिरडींत जरी रावतिकेचे स्थान । अचकीत वचत खंयूय ॥१०१॥
 पळयात भुर्गे हें कोणाचे कोण । क्षुद्र गरीब वावराडीण । केसरी साडयेचेर तिचे तें गायन । आयले मुखांतल्यान
 असुदाय ॥१०२॥ दुबाव म्हणून बाबांक विचारची । हे वावराडेन ती सुटावी करची । तीय काकांच्या घरांत आसची ।

॥श्रीसार्वासच्चरीति॥

रचना ही मायाकी न्हय जाल्यार कितें ॥१०३॥ आदींच थंय वावराडीण। आसतली हें बाबांक करें ज्ञान। फुडाराक
तिच्याच गायनान। श्रुतीचो अर्थबोध जावचो कसो ॥१०४॥ मात जें घडलें तें घडिलें खास। अजापीत गणूदास
सामकेच। दुबाव तांचो जाल्लो पयस। जावन ज्ञान ईशावास्याचें ॥१०५॥ दुबाव येवं येता श्रोत्यांक। खटाटोप हो
इतलो कित्याक। स्वता बाबांनीच कित्याक। सुटावो करून सांगलोना ॥१०६॥ हें कितें बाबांक अशक्य नासलें।
पूण तांचें महत्व कळचें नासलें। देव त्या भुरग्यांतूय आसा हेय सांगलें। अशे तरेन बाबांनी ॥१०७॥ आत्मयाथात्म्य-
निरुपण। हेंच सगल्या उपनिषदांचें ‘पर्यवसान। हेंच मोक्षकर्म-‘निष्कर्षण। गीता अर्थ प्रवचन तें हेंच ॥१०८॥ प्राणी
भिन्न आत्मो ‘अभिन्न। आत्मो कर्तृत्व-भोगां वीण। तो ना अशुद्ध पाप-पुण्याचे सुवादीन। कर्म आचरण ना
ताका ॥१०९॥ हांव जातीचो उच्च ब्राह्मण। हेर सगल्यांचो नीच वर्ण। मनांत जे मेरेन अशें भेदज्ञान। कर्म आचरण
गरजेचें ॥११०॥ हांव कुडी बगर सगल्याक एक। म्हजे वीण ना कोणूच आनीक। हांवूच सकलांचो व्यापक।
स्वरुपोन्मूख हें ज्ञान ॥१११॥ पूर्णब्रह्मस्वरूप ‘अच्युत। असो हो जिवात्मो पूर्ववत। केन्ना तरी स्वस्वरुपा ‘प्रत।
पावचो ही मोख निश्चीत ॥११२॥ श्रुती-स्मृती आनी वेदान्त। ह्या सगल्यांचो होच सिद्धांत। हीच निमाणी मोख
निश्चीत। ‘च्युताक अच्युतपदप्राप्ती ॥११३॥ ‘समः सर्वेषु भूतेषु’। जे मेरेन मेळना हो स्थितीविशेषु। ते मेरेन न
भूतात्मा ‘हृषीकेशु। ज्ञान प्रकाशूं समर्थ ॥११४॥ योग्य कार्यान चित्त शुद्ध। जातकूच जातलो अभेदाचो बोध। शोक
मोह असल्यो ‘संसृती विरुद्ध। जातलें सिद्ध तें ज्ञान ॥११५॥ अखिल ब्रह्मांड सचराचर। व्यापता जो ईश परमेश्वर।

॥**श्रीमार्द्वसच्चरीत्**॥ २६

निश्क्रीय निष्कल जो परात्पर । तो कुड़ी विरयत सदात्मक ॥११६॥ नामरूपात्मक हें विश्व । भायर भितरल्यान व्यापला हो ईश । तो हाँवेच भरला 'अशेष । निर्विशेषरूपत्वान ॥११७॥ अस्तु वस्तुता जें निराकार । मायागुणांनी भासता साकार । लोभ्या फाटल्यान हो संवसार । तोच पचपचीत निश्कामाक ॥११८॥ हें यत्किंचीत् भूतभौतीक । जगत् चेतना अचेतनात्मक । ईश्वरूच हो अद्वितीय एक । निर्धार दुबावा विरयत करचो ॥११९॥ जगद्बुद्धीचो हो विवेक । जरी पटलोना पल्यात मनाक । तरी हें धनहिरण्य आदीक । मोह तांचो करचो न्हय ॥१२०॥ हेंय घडना जरी । वळखुचें तुमी कर्माधिकारी । जीव आसा मेरेन 'शतसंवत्सरीं । कर्मूच करीत रावचें ॥१२१॥ तेय स्ववर्णाश्रम उचीत । सांगिल्ले प्रमाण अनुशठाना सयत । अग्नीहोत्र असले नित्य विहीत । चित्त अकलंकीत जाय मेरेन ॥१२२॥ हो एक चित्तशुद्धीचो मार्ग । दुसरो सर्वसंगपरित्याग । हाका हुपिनासतना ज्ञानयोग । कर्मभोगूच फकत ॥१२३॥ ही ब्रह्मविद्या हें उपनिषद । सगल्यांक दिना 'अधिकारविद । वृत्ती जे मेरेन जालिना अभेद । उपनिषदबोध उतरांचो ॥१२४॥ तरी तोय जावचो पडटा । जिज्ञासू पयलीं तोच मागता । म्हणून बाबांनीय धाडलो परत ताका । वावराडीण सांगतली म्हणून ॥१२५॥ स्वता बाबांनीच जर बोध दिल्लो । जाल्यार येवचो नासलो अणभव फुडलो । 'एकमेव अद्वितीय' जावचो नासलो । कल्यांचें नासलें व्हडपण्यू बाबांचें ॥१२६॥ म्हजे बगर आनीक कोण । आसा काकांची वावराडीण । हाँवेच ती दाखयली खूण । सांगलें समजावन ईशावास्य ॥१२७॥ परमेश्वर अनुग्रह लेश । आचार्य अनुग्रह विशेष । नासतना आत्मज्ञानांत प्रवेश । सिद्ध उपदेशूच गरजेचो ॥१२८॥ आत्मप्रतिपादक जें जें

॥ श्रीसार्वसच्चरीत ॥ २६७

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय २० || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 शास्त्र । आयकत रावचें तें तेंच फकत । समर्थनीय जें तें हांवूच सगल्याक । म्हजे बगर ना कितेच आनीक ॥१२९॥
 जातकूच आत्मतत्त्वाचें विवरण । तोच हांव आत्मो, नह्य आनीक कोण । हें जाका अभेद अनुसंधान । आत्मोय
 प्रसन्न ताकाच ॥१३०॥ आसू, जातकूच आत्मनिरूपण । अशेंच राखतकूच आत्म अनुसंधान । धरतकूच अशीच
 आत्मताय निच्छलपणान । मेळटलो परमात्मो हाताक ॥१३१॥ फुडलो अध्याय कथा आख्यान । विनायक ठाकूर
 'आदींचें कथन । श्रोत्यांनो करात आदरान श्रवण । जातले परमार्थप्रवण ॥१३२॥ त्योय कथा अश्योच गोड ।
 आयकतकूच भागतले श्रोत्यांचें 'कोड । महापुरुषदर्शनाची होड । जातली इत्सापुर्ती भक्तांची ॥१३३॥ सूर्य उदेतकूच
 जे तरेन । काळोख वता विरगळून । तशीच ह्या कथामृतान । जातली माया नानपश्चात ॥१३४॥ अतर्क्य साईंचें
 महिमान । कोण आनीक करतलो कथन । म्हाका फकत निमताक धरून । स्वताच तें सांगून घेतले ॥१३५॥
 संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान ।
 ईशावास्य भावार्थबोधनं नांवाचो हो विसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

१. रा. विनायक हरिशचंद्र ठाकूर, बि. ए. हांवे सारक्यांच्यो कथा. २. हौस.